

ת"פ 1587/11/13 - מדינת ישראל- תביעות נגב נגד אברהם שרמן

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 1587-11-13 מדינת ישראל נ' שרמן
תיק חיצוני: 03480201300784

בפני	כב' השופט ג'ורג אמוראי
מאשימה	מדינת ישראל- תביעות נגב
נגד	
נאשמים	אברהם שרמן- ע"י עוה"ד פאולה ברוש

החלטה

בתום פרשת התביעה העלתה ב"כ הנאשם טענה משפטית לפיה אין להשיב לאשמה .

המדובר בכתב אישום המייחס לנאשם ביצוע עבירה של סחיטה באיומים. על פי הנטען בתאריך 21/05/13 שוחח הנאשם טלפונית עם המתלוננת (בנקאית אישית) וביקש ממנה אישור חריגה בחשבון, ומשנענה בסירוב איים לפגוע בגופה ובצוות הסניף בכך שאמר לה "אם אתם רוצים שמה שקרה בבנק בבאר שבע יקרה שוב" ובסמוך לכך פנתה המתלוננת למנהל הסניף שזה שוחח עם הנאשם לפשר הדברים והנאשם חזר ואיים בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלון בכך שאמר לו: "אני אמרתי שמקרה כמו אתמול יחזור שוב", וזאת בכוונה להפחידו ולהניעו לתת לו אישור חריגה בחשבון.

במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת- הבנקאית האישית (ע.ת. 1), המתלונן- מנהל הסניף (ע.ת. 2) וכן גובה האמרות- ע.ת. 3.

לטענת הנאשם אין לחייבו להשיב לאשמה הואיל והמאשימה לא הוכיחה בעדויות עדי התביעה את היסוד העובדתי של העבירה. המאשימה בתגובתה עתרה לדחיית הבקשה ולטענתה יש בראיות שהוצגו בסיס להרשעת הנאשם ולו בעבירות פחותות שאינן נקובות בכתב האישום.

הבסיס הנורמטיבי לטענת "אין להשיב לאשמה" מצוי בסעיף 158 לחסד"פ, וההלכה היא כי כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הנאשם. בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט נדרש לשיקולי מהימנות, משקלן או סבירותן, וכדי שטענה שכזו תתקבל על הנאשם להראות כי אין בראיות שהוגשו מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה אפילו יינתן בהן מלוא המשקל הראייתי. (ראה ע"פ 28/49 זרקא נ. היועמ"ש פ"ד ד' 504, ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פד"י ל"ב(1)170. ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי, פד"י ל"ד(2)757; ע"פ 141/84 מדינת ישראל נ' טובול, פ"ד לט(3)596, 606-607, ע"פ 5105/02 אבו קישק נ' מדינת ישראל.

בעניינו, לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהובא בפני במסגרת פרשת התביעה וכן את טענות הצדדים, בבקשה ובתגובה, הגעתי למסקנה, כי דין הטענה להתקבל, וכי אין לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

התלונה הוגשה ביום 22/05/13 על ידי מנהל הסניף (ע.ת. 2) וזאת לאחר שזה התייעץ עם גורמי הביטחון של הבנק. ביום 4/06/13 הגיע מנהל הסניף למשטרה וביקש לבטל את התלונה הואיל וכך הוחלט על ידי הקב"ט הראשי של הבנק. כפי העולה מעדותו של ע.ת. 3, גובה האמרות, הנאשם נחקר תחת אזהרה בעבירה של איומים, בשונה מכתב האישום בעבירה של סחיטה באיומים.

הקב"ט שהביא להגשת התלונה במשטרה לא נכלל ברשימת עדי התביעה, לא זומן לעדות ואין לו כל קשר לאירועים הנטענים בכתב האישום.

עדי התביעה תיארו את ההיכרות שלהם עם הנאשם, לא ידעו לומר בבירור את תוכן האמירות שהושמעו בטלפון, וכן חזרו ואמרו שלא חשו מאיומים, וכי הפנו העניין לטיפול מחלקת הביטחון של הבנק ולו בשל הרגישות בגין האירוע שאירע יום קודם לכן.

המדובר בשתי שיחות טלפון הראשונה בין הנאשם לפקידת הבנק והשניה בין הנאשם למנהל הסניף, כשלכל המעורבים היכרות מוקדמת.

המתלונן- מנהל הסניף חזר על תוכן האמרה המיוחסת לנאשם בכתב האישום בסעיף 4, והוסיף כי לא חש מאוים (כך בעדותו מיום 4/03/15 עמ' 4 שורה 23, ועמ' 5 שורות 1-3) וכן אישר כי בשיחה שערך עם הנאשם, טלפונית, הוא דיבר בצורה "מנומסת רגועה ומכובדת", אלא שהעניין הועבר למחלקת הביטחון של הבנק, בשל הרגישות והנהלים בעקבות אירוע טראגי שאירע יום קודם לכן באחד הסניפים. בנוסף אישר כי לאחר מכן, בחלוף כשבוע וחצי, ובהתייעצות הגורמים השונים בבנק, הגיע למשטרה וביקש לבטל את התלונה, וכך ובדומה העיד בעמ' 7 שורה 12: "הרושם שלי לא היה שאני מאוים זה נאמר בצורה מאוד נינוחה אבל המסר היה עדיין מסר שהיה צריך לא לעבור עליו לסדר היום אלא באמת לחשוב ביחד עם מחלקת הביטחון מה עושים וזאת עקב האירוע של יום לפני". בהמשך ולשאלה האם יכול להיות שהנאשם בדבריו הביע עמדה? השיב: "יכול להיות" (שורות 16-19 וכן 28-29). עדותו ביחס לשיחת הטלפון של הנאשם עם פקידת הבנק היא בגדר עדות שמיעה.

המתלוננת- פקידת הבנק, העידה כי אינה זוכרת במדויק את תוכן האמירה שהשמיע לה הנאשם בטלפון. וכן העידה "לא הרגשתי מאוימת או משהו תוקף זה שאני מכירה אותו ואת התנהגותו הקולנית. רק התעצבנתי" (עדותה מיום 31/03/15, עמ' 10 שורה 28) וכן ציינה כי לא היא זו שהגישה את התלונה במשטרה (עמ' 11 שורה 4-5). בהמשך אישרה כי במהלך השיחה הנאשם לא היה נסער הוא היה רגיל לגמרי, וזאת כפי שמסרה בהודעתה במשטרה וכך גם לגבי העובדה שלא חשה מאוימת (שורה 18-20) וכך ובדומה העידה: "לא חשתי מאוימת זה בטוח. התעצבנתי זה כן".

אין בצירוף הראיות והעדויות עליהן נסמכת המאשימה, ובהינתן להן מלוא האמון ומלוא המשקל הראייתי, בכדי ללמד לכאורה על ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם, ולו גם עבירות אחרות. האמירות אינן מפורשות, משתמעות ואין בעדויות בכדי להוכיח את עצם אמירתם, מה גם שאף לא אחד מהעדים חש מאוים, אלא שכל אחד מהם פעל בהתאם להנחיות פנימיות של הבנק על רקע אירוע טראגי יום קודם לכן.

הגם שלעניין עבירת האיומים, (להבדיל מכתב האישום סחיטה באיומים) המבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, בנסיבותיו

של האדם שנגדו הופנה האיום (ראה ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל), התרשמתי כי גם לו היו נאמרים הדברים כפי האמור בכתב האישום, אזי בנסיבות, אין המדובר באיום כי אם באמירה שהיא בגדר הבעת עמדה/עצה שאינה בגדר עבירת האיומים, ובטח שלא סחיטה באיומים כפי שיוחס לנאשם בכתב האישום, ולשם כך אפנה לע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל, שם בפסק דינו של כב' השופט הנדל נסקרו המבחנים השונים- שליטה ומהות והוצע מבחן נוסף - הקשר הדברים- מי אמר ? מה אמר? ומדוע?. בענייננו האמירות שאינן מוחלטות הושמעו בטלפון, על רקע דרישה להגדלת מסגרת, בנסיבות חריגות ויוצאות דופן (שהובאו לידיעת המתלוננים), ויש בהם לכל היותר משום הבעת עמדה ומורת רוח מהתנהלות הבנק כלפי הנאשם, במצב בו הוא היה נתון, וכך גם היתה התרשמות הפקידה ומנהל הסניף אליהם כוונו האמירות, אלא שפעלו הם אחרת בהתאם לנהלים והחלטת גורמי הביטחון של הבנק.

הקשר הדברים, תוכן האמירות (שאינן מוחלטות), זהות השומעים, זהות המשמיע, יחסם הסובייקטיבי של העדים לאמירות, זהות האדם שהוביל להגשת התלונה, אופי התנהלות השיחה והרקע לאירוע, הובילו אותי למסקנה שאין בראיות התביעה שהוצגו בכדי להקים את הרף הראייתי הדרוש בכדי חייב את הנאשם להשיב במסגרת פרשת ההגנה.

אני מורה על זיכוי הנאשם.

עותק ישלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ה, 07 מאי 2015, בהעדר הצדדים.